

KEVESEKNEK VALÓ KÖNYVECSKÉK

**Az amerikai
Egyesült Államok népének
Függetlenségi
Nyilatkozata**

**Fordította és bevezetéssel ellátta:
VECSEKLŐY JÓZSEF**

A Magyar Amerikai Társaság
megbízásából kiadja
RÓZSAVÖLGYI ÉS TÁRSA BUDAPEST

Bevezető

Amikor az Újkor lehelle megéri az emberiséget, a lélek mélyéről elemi erővel tör fel egy sokáig elnyomott, de örök és kiirthatatlan erő: az emberi egyéniség. Az ember megtalálja önmagát, és saját életét kívánja élni. Szűknek találja eddigi világát, és szétfeszítve a nyomasztó európai légkört, kitör korlátai közül. Új tengerek nyílnak meg előtte, s a távoli láthatáron új világrészek tűnnek fel. Új világrészek, amelyek az eddigi korlátok helyett teljes szabadságot ígérnek és az egyéniség szabad érvényesülését. Vannak már, akik többre értékelik ezt, mint az otthont és a régi hazát. A legmerészebbek, a legvállalkozóbbak, akikben legerősebben él a vágy a független élet után, nekivágnak a kockázatos kalandnak. Ezek a férfiak emberfeletti szenvedések és nélkülözések árán megalapítják az első közösségeket az Atlanti Óceán túlsó partján a May folyó mentén, Roanoke szigetén, a Chesapeake öbölben és New England kietlen partjain. A „Sarah Constant” és a „Mayflower” utasai mindent elhagynak, és sokat áldoznak a független életért - és ebből többé sem ők, sem utódaik nem engednek.

Az új világ, amelyet megszereztek, és amelynek meghódítására indulnak, felmérhetetlen lehetőségeivel még növeli bennük a szabadság vágyát. Az Európa sivár és szűkös életformái közül kimenekült ember előtt egyszerre feltárult a korlátozásoktól mentes élet szokatlan és ismeretlen gyönyörűsége. Mérhetetlen távolságok, ismeretlen területek és veszélyek csábították és lelkesítették. A természetes életösztön szabadon és gátlásmentesen tobzódott az őserdőkben és a prairieken. Az ember - történelme folyamán - talán soha sem volt olyan szabad, mint az amerikai pionerek. A szabadság és a függetlenség életük lényegévé vált. Az első fenyegetésre készek voltak ezt az életformát minden hatalom ellen, minden áldozat árán megvédeni.

A fenyegetés pedig nem sokáig váratott magára. A brit imperializmus éppen a jogaikért mindent feláldozni kész pioneerokkal szemben követett el súlyos politikai hibákat. Királyi rendelet 1763-ban megtiltotta a gyarmatosoknak, hogy átkeljenek az Appalachi hegység gerincén. Gátat próbáltak vetni ott, ahol a képzelet már megszokta a végtelen lehetőségeket. A hétéves háború után, 1765-ben adót vetettek ki a gyarmatosokra, ami az önérzetüket sértette. Majd újabb sérelmes intézkedések következtek. 1767-ben a Townshend-féle adótörvények tovább rontották a helyzetet, és Bostonban 1770-ben már összeütközés történt. 1773 december 13-án, miután a gyarmatosok az East India Company tearakományát megsemmisítették, az angol kormány felfüggesztette Massachusetts Bay gyarmat alkotmányát, 1774-ben pedig a Quebec törvénnyel a gyarmatok területének nagy részét elszakította. Gage angol tábornok 1775 tavaszán seregével Lexington ellen vonult, és április 19-én eldőrdült az első sortűz, amelynek eredményeképpen tíz amerikai önkéntes holtan maradt a téren. A fegyverekhez immár amerikai vér tapadt, visszaút nem volt többé. Amerika népe nem habozott. Függetlensége védelmében bátran szembeszállt a Brit világbirodalommal, a kihívásra forradalommal válaszolt.

A Continental Congress - a tizenhárom gyarmat (New Hampshire, Massachusetts Bay, Rhode Island, Connecticut, New York, Pennsylvania, Delaware, Georgia, Maryland, Virginia, North Carolina, South Carolina, New Jersey) közös szerve - még habozott. North Carolina törte meg a jeget, és 1776 tavaszán utasította kongresszusi delegátusait, hogy a függetlenség kimondását követeljék. A kongresszus többsége most már engedett, és május 15-i ülésében a kongresszus a gyarmatoknak az állammá alakulást ajánlotta. Ugyanezen a napon Virginia - a tizenhárom gyarmat közül elsőnek - kimondotta a Nagybritanniától való elszakadást. Az alkotmányos küzdelmet továbbra is Virginia vezette. Követe Richard Henry Lee június 7-én határozati

javaslatot terjesztett a kongresszus elé, amelyben kimondani kérte: „Hogy ezek az Egyesült Gyarmatok immár természetüknél fogva szabad és független államok, hogy a Brit Korona iránti alattvalói hűség alól felszabadultak, és hogy minden politikai kötelék, amely a gyarmatokat Nagybritánia államához fűzte, megszakadt, illetőleg teljességgel meg kell szakadnia.” Ezt a szöveget később a Függetlenségi Nyilatkozatba is felvették.

A kongresszus véleménye megoszlott. A konzervatívok - Pennsylvania követének Dickinsonnak a vezetésével - nem támogatták a javaslatot s a kongresszus a döntést július 1-re halasztotta. Egyúttal bizottságot küldött ki, amelynek az volt a feladata, hogy nyilatkozatot szövegezzon arra az esetre, ha Lee javaslata elfogadtnék. A bizottság tagjaiul Jefferson, Franklint, Adamsot, Shermant és Livingstont jelölték ki.

A nyilatkozat lényegében az amerikai demokrácia egyik legnagyobb egyéniségének, az akkor 33 éves Jeffersonnak a műve. Jefferson előkelő virginiai családból származott s rendkívüli tehetsége és klasszikus műveltsége folytán csakhamar a nemzet élére került. Bár egyik legfiatalabb tagja volt a kongresszusnak, ott is elismert tekintély volt, és vezető szerepet vitt. Államférfi, művész és sportember egyesült személyében. Lázító iratai előkelő helyet biztosítottak számára azon a listán, amelyet az angolok az amerikai hazaárulókról vezettek. Ő volt az angol toryk szemében a „sovány, tűnődő Cassius”: megnyerő külsejével, intelligens arcával, sima modorával „a született és veszélyes demokrata”. Ez a férfi szerkesztette az Újvilág első nagy megnyilvánulását, és jól megszerkesztette. Miként egyik kortársa mondta: „a kontinens lelkét öntötte a hatalmas alkotásba”.

A nyilatkozat kész szövegét Jefferson először Franklinnak és Adamsnak adta át tanulmányozás végett, majd bemutatta a bizottságnak, amely elfogadta, és június 28-án a kongresszushoz benyújtotta.

1776 július 1-én elkövetkezett a történelmi nap, amikor a kongresszusnak döntenie kellett a függetlenség kérdésében. A gyarmatok ötvenöt delegátusa közül, ötvenegy jelent meg az ülésen s a tizenhárom gyarmat mindegyike képviselve volt. A gyarmatokat valóban az akkori Amerika legkiválóbb államférfiai képviselték, akiket menten az elvakult gyűlölettől és a forradalmi szenvedélytől, józan megfontoltság és bölcs önmérséklet jellemezte. Hiszen a többséget adó északi gyarmatok delegátusainak kétharmada betöltötte már hetvenedik életévét, egyesek pedig már a nyolcvanadik és kilencvenedik évükön is túl jártak. A tárgyalást és a döntést érvek és a helyzet józan megítélése jellemezte, nem pedig érzelmekre és szenvedélyre alapított lázító beszédek.

Az ülés megnyitása után először Washington levelét olvasták fel, amelyben a fővezér különböző nehézségekre hívja fel a kongresszus figyelmét, majd Lee őrnagy futárjelentése következik, amely arról értesíti a kongresszust, hogy ötvenhárom ellenséges hajó érkezett Charleston elé.

Ezután térnek át Richard Henry Lee delegátus függetlenségi javaslatának a tárgyalására. Néhány percig teljes csend honol a teremben, szinte érezni a történelmi felelősség súlyát. Minden jelenlévő tudja, hogy életének legfontosabb ítéletét kell kimondania, amely egy nép jó-, vagy balsorsát dönti el. Lee nincs jelen az ülésen, és így minden szem a függetlenségi gondolat legkiválóbb képviselője, John Adams, Massachusetts Bay gyarmat delegátusa felé fordul. Adams tudatában van a pillanat jelentőségének. Szavaiból a felelősség és a hazájáért érzett aggodalom csendül ki. Tudja, hogy a forradalom válságos helyzetben van. Az utóbbi időkben rossz hírek érkeztek a harcterekről, és a háború pillanatnyilag nem sok jóval kecsegtetett. A canadai hadsereg súlyos helyzetben volt. Anglia hatalma kiterjedt a Nagy Tavak vidékére és a Mississippi völgyre, s harcra tüzelte az északi indián törzseket a pioneerok ellen.

Jól tudta Adams, milyen mérhetetlen kint és szenvedést jelent ez a határokon élő honfitársainak. Az Atlanti partvidéket a brit flotta tartotta rettegésben, és New York bármely pillanatban eleshetett. A függetlenségnek tehát nagy ára van, sok drága élet és sok család boldogsága.

Ezek a gondolatok emészthették Adamsot, amidőn felállt, hogy megvédje a kongresszus előtt a függetlenségi javaslatot. Nem készült arra, hogy ő lesz a vita szónoka. A pillanat magasztossága diktálta szavait s életének legragyogóbb szónoklatát mondotta. Beszéde határozott volt és meggyőző. E felszólalása után nevezte őt Jefferson a vitatkozás legnagyobb mesterének. A Nagybritanniától való elválás jogosságát, szükségességét és előnyeit bizonyította. Felsorolta az elszenvedett jogtalanságokat és a király sértő eljárásait. Felháborodottan tiltakozott az ellen, hogy a király német zsoldosokkal harcol saját népe ellen, érzékeltette a dicsőséget és boldogságot, amely a háború után a szabad és független Amerika népére vár, és megállapította, hogy a függetlenség kimondásának pillanata elérkezett. Amit beszélt - mint a korabeli krónika mondja - nem volt méltóságteljes, sem elegáns, sem teljesen szabatos, de a gondolatnak és a meggyőződésnek olyan ereje sugárzott szavaiból, hogy a delegátusok nagy része állva hallgatta.

Adams után régi ellenfele, Dickinson következett szólásra, a javaslat ellen.

„Értékelem a hazaszeretetet, de többre értékelem a hazámat...”, kezdte beszédét. „A nyilatkozat nem tesz minket erősebbekké... viszont katonáink szenvedéseit növeli. Az erőviszonyok előzetes megállapítása nélkül nem állíthatjuk hazánkat olyan válaszút elé, amelyről meghatárolni becsstelenség volna, a kitartás pedig a pusztulást jelentené.

... Ha bármelyik európai királyság segíteni szándékozik nekünk, e nyilatkozat nélkül is segíteni fog, ha nem, úgy e nyilatkozat sem fogja segítségre bírni. Mielőtt ilyen jóvátehető lépést tennék, ismernünk kell a nagyhatalmak felfogását és azt, hogy mennyire fogják egymásnak beavatkozását eltérni. Független birodalom alakítása ezen a kontinensen új jelenség a világon, hatásai kiszámíthatatlanok, és az egész földkerekséget érintik. Azt sem tisztáztuk még, mit szólnának hozzá a régi birodalmak. Különösen méltánytalan, hogy Franciaország tudta nélkül tesszük ezt a nyilatkozatot, annál is inkább, mert kifejezetten ebben az ügyben követet küldöttünk hozzá abból a célból, hogy érdeklődjék álláspontja felől, s követünk most érkezik a versailles-i udvarba... Ezenkívül nem szabad visszavonhatatlanul lezárunk a tárgyalásokat Nagybritanniával sem mindaddig, amíg nem ismerjük más illetékes hatalmak feltételeit. Ezért a Nagybritanniával való végleges szakítást - addig, míg más hatalmakkal meg nem állapodtunk - honfitársaink életének és szabadságának kockáztatásával járó kísérletezésnek tartom, és inkább az életemet áldoznám, semhogy ehhez hozzájáruljak.

Belső állapotaink ugyancsak ellene szólnak e nyilatkozat megtételének. Elsősorban kormányzatunk formáját és az egyesülés feltételeit kell megállapítanunk, s csak azután léphetünk fel szuverén államként. Olyan szuverenitást, amely megoszlik több különböző testület között, amelynek nincs elfogadott alkotmánya, és amelyet nem fűz össze megerősített szövetség, még nem látott a világ. Ez a körülmény nem fogja elkerülni a külföldi királyságok és államok figyelmét, és elismerésükkel vámi fognak mindaddig, amíg egyéb tanújelét adjuk politikai erőnknek.

Ami a kongresszust illeti, a helyzet még súlyosabb. Kormányzatunk megalkotása új és nehéz feladat. Népünk csak akkor kívánhatja a függetlenséget, ... ha ezt a munkát már befejeztük. Céljaink most még homályosak és zavarosak.

A függetlenség kimondása előtt meg kell alkotnunk a konföderációt... Ha előbb tesszük a nyilatkozatot, a gyarmatok esetleg csupán politikai szükségességből fogják azt elfogadni, és ez rendkívül kedvezőtlen lehet az Unió egyes részeire... Előzőleg kell megállapítanunk az egyes gyarmatok határait, és kölcsönösen biztosítanunk kell jogaikat is... Mindezeket összefoglalva, elsősorban belső viszonyainkat kell megszilárdítani, és külföldi összeköttetéseinket kell kedvezően elrendezni. Ezek után pedig... ám ragyogjon fel Amerika dicsősége és utódaink jóléte, s méltóságteljes lépéssel foglalja el helyét Amerika a világ szuverén államai között.”

A két vezérszónok beszédének elhangzása után Pennsylvania másik delegátusa, Wilson szólalt fel, Dickinsonnal ellentétben a javaslat mellett. Hozzászólottak még a javaslatához Maryland delegátusa Paca, Delaware delegátusa M'Kean és South Carolina delegátusa Rutledge.

A vita bezárása után a szavazás következett. A tizenhárom gyarmat közül kilenc, tehát a szükséges kétharmad (New Hampshire, Massachusetts Bay, Rhode Island, Connecticut, New Jersey, Maryland, Virginia, North Carolina és Georgia) elfogadta a függetlenségi javaslatot, két gyarmat pedig - South Carolina egyhangúan, Pennsylvania szótöbbséggel - ellene szavazott. Pennsylvania delegátusai közül négyen - Dickinson, Morris, Humphreys és Willing - a javaslat ellen, hárman - Franklin, Morton és Wilson - a javaslat mellett szavaztak. Delaware szavazata megoszlott. Három delegátusa közül Rodney távol volt, M'Kean a javaslat mellett; Read ellene szavazott. New York delegátusai szavazatukat egyelőre függőben tartották.

A bizottság tagjai felállottak, és Harrison kihirdette az eredményt. South Carolina delegátusának, Rutledge-nek kérelmére azonban, a kongresszus a határozathozatalt - egyhangú határozat reményében - másnapra, július 2-ára halasztotta.

A szavazás után még egy rossz hírt kellett a kongresszusnak tudomásul vennie. Felolvasták Washingtonnak időközben érkezett, június 29-én kelt levelét, amelyben a fővezér bejelenti, hogy újabb angol hadsereg érkezett hajóval, és partra szállt Sandy Hooknál. Az ellenség a kapu előtt állott.

Július 2-án a kongresszus ötven tagja jelent meg. Megérkezett Delaware harmadik delegátusa Rodney, s így M'Keannel együtt, Read ellen biztosította Delaware szavazatát. Dickinson és Morris távol maradtak, Franklin, Morton és Wilson tehát megváltoztatták Pennsylvania állásfoglalását, leszavazván Humphreyst és Willinget. South Carolina delegátusai, látván a fejleményeket, az egyhangú határozat kedvéért engedtek, s így - New York ismét nem szavazván - a tizenkét gyarmat „anélkül, hogy egyetlen gyarmat is ellentmondott volna”, határozatként kimondotta, „hogy ezek az Egyesült Gyarmatok immár természetüknél és joguknál fogva szabad és független államok, hogy a Brit Korona iránti alattvalói hűség alól felszabadultak, és hogy minden politikai kötelék, amely a gyarmatokat Nagybritanniához fűzte, megszakadt, illetőleg teljességgel meg kell szakadnia.” Nagy kérdésben döntöttünk, jelentette ki az ülés után Adams „nagyobb kérdést talán még soha sem döntöttek el, és nem is fognak emberek eldönteni.” A döntés valóban világtörténelmi jelentőségű volt.

Ezután a Jefferson, illetőleg a bizottsága által június 28-án benyújtott szöveget vették tárgyalás alá. A kongresszus további két napi tárgyalás után kisebb módosításokkal megszavazta a bizottság javaslatát, és 1776 július 4-én este a tizenkét állam - New York még mindig nem szavazott, és csak augusztus 2-án csatlakozott - egyhangúlag elfogadta, az Amerikai Egyesült Államok kongresszusban összegyűlt képviselőinek függetlenségi nyilatkozatát.

AMERIKA TIZENHÁROM EGYESÜLT ÁLLAMÁNAK EGYSÉGES NYILATKOZATA.

Amidőn az emberi események sodrában szükségessé válik egy nép számára, hogy feloldja azokat a kötelekeket, amelyek egy másik néphez fűzték, és elfoglalja a földkerekség Hatalmai között a Természet Törvényei és a Természet Istene által részére kijelölt különálló és egyenrangú helyet, akkor az emberiség ítélete iránt érzett illő tisztelet megkívánja, hogy kinyilatkoztassa azokat az okokat, amelyek a különválásra készítették.

Magától értetődőnek tartjuk azokat az igazságokat, hogy minden ember egyenlőként teremtetett, az embert teremtője olyan elidegeníthetetlen Jogokkal ruházta fel, amelyekről le nem mondhat, s ezek közé a jogok közé tartozik a jog az Élethez és a Szabadsághoz, valamint a jog a Boldogságra való törekvésre. Ezeknek a jogoknak a biztosítására az Emberek Kormányzatokat létesítenek, amelyeknek törvényes hatalma a kormányzottak beleegyezésén nyugszik. Ha bármikor, bármely Kormányforma alkalmatlanná válik e célok megvalósítására, a nép Joga, hogy az ilyen kormányzatot megváltoztassa vagy eltörölje, és új Kormányzatot létesítsen, olyan elvekre alapítva és hatalmát olyan módon szervezve, amely jobban védi Biztonságát, és jobban elősegíti Boldogulását. A józan ész azt kívánja, hogy a jól bevált Kormányzatot ne változtassuk meg jelentéktelen és múló nehézségek miatt; és valóban a tapasztalat azt mutatja, hogy az emberiség inkább szenved mindaddig, amíg a rossz nem válik elviselhetetlenné, mintsem hogy kivívja jogait, és eltörölje a megszokott formákat. Ha azonban a visszaélések és bitorlások hosszú sora mindig ugyanazt a Célt szem előtt tartva azt bizonyítja, hogy a népet teljes zsarnokságba kívánják hajtani, a nép joga és a nép kötelessége, hogy az ilyen Kormányzat igáját levesse, és jövő biztonsága érdekében új Védelmezőkről gondoskodjék. - Ilyenek voltak e Gyarmatok türelemmel elviselt szenvedései, és ilyen immár a szükségesség, amely arra kényszeríti őket, hogy megváltoztassák előbbeni Kormányzati Rendszerüket. Nagybritánia jelenlegi Királyának a története nem egyéb, mint ismételt jogtalanságok és bitorlások sorozata, amelynek határozott célja a teljes zsarnokság érvényesítése Államaink felett. Mindezeknek a bizonyítására engedessék meg nekünk, hogy Tényeket terjesszünk a pártatlan világ elé.

Megtagadta a közjó szempontjából legcélszerűbb és legszükségesebb törvények Szentesítését.

Megtiltotta Kormányzóinak, hogy jóváhagyják a legsürgősebb és legfontosabb törvényeket, hacsak fel nem függesztették azok végrehajtását, mindaddig, amíg elnyerik a Szentesítést, amit viszont végletekig halogatott.

Visszautasított olyan nagyobb kerületekre vonatkozó Törvényeket, amely kerületek népessége nem adta fel a törvényhozó testületben való Képviselőt jogát, azt a jogát, amely felbecsülhetetlen értékű a népre nézve, és csak a zsarnokok szemében rettenetes.

A törvényhozó testületeket szokatlan, kényelmetlen és Levéltáraiktól távol eső helyekre hívta egybe, avval a nyilvánvaló szándékkal, hogy kifárasztva azokat, saját rendelkezéseivel szemben engedékenységre bírja.

Ismételten feloszlatta a Képviselőházakat, amelyek férfias szilárdsággal szembeszálltak a nép jogai ellen intézett támadásaival.

A felosztatás után hosszú ideig megakadályozta az új választást, s így a törvényhozó hatalom, amely nem Semmisülhet meg, visszazállt a Népre, az Állam viszont időközben külső veszélyeknek és belső megrázkódtatásoknak volt kitéve.

Igyekezett megakadályozni Államainknak a benépesülését. Ebből a célból megakadályozta a Külföldiek Honosítására vonatkozó törvények végrehajtását; visszautasította a bevándorlást előmozdító törvényeket, és megnehezítette új Földek Birtokbavételét.

Megakadályozta az Igazságszolgáltatás Működését, megtagadván Hozzájárulását a Bírói Hatalom gyakorlását biztosító törvényektől.

Olyan Bírakat nevezett ki, akiknek hivatali megbízatása, fizetésének összege és kifizetése kizárólag az ő Akaratától függött.

Új Hivatalok tömegét létesítette, és Tisztviselők raját küldötte ide, hogy Népünket zaklassák és vagyonát felemésszék.

Béke idején Állandó Hadseregeket tartott közöttünk törvényhozásunk Beleegyezése nélkül.

Arra törekedett, hogy a Katonaságot a Polgári Hatalom fölé helyezze, és attól függetlenné tegye.

Másokkal szövetkezve olyan jogrendnek vetett alá minket, amely idegen az alkotmányunktól, és amelyet nem ismernek el a törvényeink; Hozzájárulását adta ehhez az állítólagos törvényhozáshoz abból a célból:

Hogy hatalmas fegyveres seregeket szállásolhasson el közöttünk;

Hogy színleges Eljárással megvédelmezhesse ezeket az államaink lakosai ellen elkövetett különböző Gyilkosságaikért járó Büntetés ellen;

Hogy elzárhassa Kereskedelmünket a világ minden népétől;

Hogy Beleegyezésünk nélkül adókkal sújthasson minket;

Hogy sok esetben megfoszthasson minket a Bírósági Eljárás igénybevételétől;

Hogy a Tengereken túlra szállíthasson minket, koholt jogsértésekért való felelősségrevonás végett;

Hogy egy szomszédos Tartományban eltörölhesse az Angol Törvények szabad Rendszerét,

Önkényes kormányzatot létesítve és olyannyira megnövelve Határait, hogy azonnal példaképül és megfelelő eszközzel szolgálhasson hasonló önkényes rendszernek, ezekben a Gyarmatokba való bevezetésére is;

Hogy elvehesse Alapítóleveleinket, eltörölhesse alapvető Törvényeinket, és lényegében megváltoztathassa Kormányzatunk rendszerét;

Hogy felfüggeszthesse Törvényhozásunkat, önmagát nyilvánítván olyan Hatalommá, amely a mi ügyeinkben hivatott törvényt hozni.

Letétette Kormányunkat, védelmén kívül állóknak nyilvánított minket, és Háborút indított ellenünk.

Fosztogatta tengereinket, pusztította Partjainkat, felégette városainkat, és irtotta népünket.

Ebben a pillanatban idegen zsoldosokból álló hatalmas sereget hoz ellenünk, hogy bevégezze a halál, a pusztítás és a zsarnokság már megkezdett és olyan Kegyetlenséggel és arcátlansággal végzett munkáját, amelynek párját a legsötétebb korszakokban sem találjuk, és amely teljességgel méltatlan egy civilizált nemzet Vezetőjéhez.

A nyílt Tengereken Foglyul ejtett Hazánkfiait arra kényszerítette, hogy Fegyvert ragadjanak saját Hazájuk ellen, hogy barátjaik és Testvéreik gyilkosai legyenek, vagy azok Kezei által essenek el.

Lázadást szított soraink között, és rászabadította határaink lakosságára a kegyetlen Indián Vadembereket, akiknek közismert harcmodorához tartozik mindenki kiirtása korra, nemre és körülményekre való tekintet nélkül.

Elnyomatásunk minden újabb állomásánál a legalázatosabban folyamodtunk Orvoslásért; Megismételt Kérelmeinkre, megismételt sértés volt a válasz. Az a fejedelem, akit minden tetteben ilyen vonások jellemeznek, Zsarnok, és nem méltó arra, hogy egy szabad Nép uralkodója legyen.

Nem mulasztottuk el Brit testvéreink figyelmét mindezekre a körülményekre felhívni. Időről-időre figyelmeztettük őket azokra a kísérletekre, amelyekkel törvényhozásuk törvényellenes módon kívánta hatalmát fölénk kiterjeszteni. Emlékeztettük őket kivándorlásunk és letelepedésünk körülményeire. Velük született igazságérzetükhöz és nagylelkőségükhöz folyamodtunk, és közös származásunk kötelekeire hivatkozva kértük őket, hogy tagadják meg a jogtalanságokat, amelyek elkerülhetetlenül megszakítják összeköttetésünket és érintkezésünket. Az igazság és a vérrokonság szava azonban náluk is süket fülekre talált. Így tehát bele kell nyugodnunk a szükségszerűségbe, amely elkerülhetetlenné teszi Szétválásunkat és őket, miként az emberiség többi részét Háborúban Ellenségnek, Békében Barátnak tekintjük.

Mi tehát az Amerikai Egyesült Államok Képviselői, Általános Kongresszusba Összeülve a világ Legfelsőbb Bírójának ajánlva szándékaink tisztaságát, e Gyarmatok becsületes Népe Nevében és Felhatalmazása alapján, ünnepélyesen kinyilvánítjuk és kihirdetjük, Hogy ezek az Egyesült Gyarmatok immár természetüknek és joguknál fogva, Szabad és Független Államok; Hogy a Brit Korona iránti Alattvalói Hűség alól Felszabadultak, és hogy minden politikai kötelék, amely e gyarmatokat Nagybritániahoz fűzte, megszakadt, illetőleg teljességgel meg kell szakadnia; és hogy mint Szabad és Független Államok, teljes Hatalmuk van Háborút viselni, Békét kötni, Szövetségre lépni, Kereskedelmet üzni és Mindazt tenni, amire Független Államok jogosultak.

Az Isteni Gondviselés Védelmébe vetett szilárd hittel, mindnyájan kölcsönösen felajánljuk e nyilatkozat támogatására Életünket, Vagyónunkat és szent Becsületünket.

John Hancock

New Hampshire.

Josiah Bartlett, Wm. Whipple, Matthew Thornton.

Massachusetts Bay.

Saml. Adams, Robt. Treat Paine, John Adams, Elbridge Gerry.

Rhode Island.

Step. Hopkins, William Ellery.

Connecticut.

Roger Sherman, Wm. Williams, Sam'el Huntington, Oliver Wolcott.

New York.

Wm. Floyd, Frans. Lewis, Phil. Livingston, Lewis Morris.

New Jersey.

Richd. Stockton, Fras. Hopkins, Jno. Witherspoon, John Hart, Abra. Clark.

Pennsylvania.

Robt. Morris, Geo. Clymer, Benjamin Rush, Jas. Smith, Benja. Franklin, Geo. Taylor, John Morton, James Wilson, Geo. Ross.

Delaware.

Caesar Rodney, Geo. Read, Tho. M'Kean.

Maryland.

Samuel Chase, Thos. Stone, Wm. Paca, Charles Carrol of Carrolton.

Virginia.

George Wythe, Benj. Harrison, Richard Henry Lee, Ths. Nelson, Jr., Th. Jefferson, Francis Lightfoot Lee, Carter Braxton.

North Carolina.

Wm. Hooper, Joseph Hewes, John Penn.

South Carolina.

Edward Rutledge, Thomas Lynch, Jr., Thos. Heyward, Jr., Arthur Middleton.

Georgia.

Button Gwinnett, Lyman Hall, Geo. Walton

VÉGSZÓ

Így szól az amerikai nép függetlenségi nyilatkozata. A Nyilatkozat szövege egyszerű, világos és félreérthetetlen. Intézményesen biztosítja azt az életformát, amelyet a pioneerok megszoktak és megszerettek. Nem mond nagy szavakat, nem ígér elérhetetlent. De amit ígér - és pedig az élethez s a szabadsághoz való jog mellett, az emberiség történetében intézményesen első ízben, a boldogsághoz való jogot, - mindezideig valóban biztosította népének.

Az Egyesült Államok népe nem a függetlenség kimondásának a napján, július 2-án ünnepli szabadságát, hanem július 4-én, azon a napon, amikor Nyilatkozatában talán az egész emberiség javára megállapította azokat az alapelveket, amelyeket az új köztársaság megszületésekor az emberi együttélés és társadalmi rend alapjaként elfogadott, azóta is fenntartott és megvédett.